

den. Altsaa ved denne Affattelse er det betegnet, at der her er en sin Grændse at drage, og at denne sine Grændse maa drages af Formanden. Derfom man stryger denne Sætning, bidrager man meget til at afsvæbne Formanden; thi, hvis Formanden vil gjøre Indsigelse mod saadanne Bifalds- og Mishagsyttringer, da ville de, som yttre Bifald eller Mishag, kunne komme og sige: det stod i Udvalgets Udkast, at Bifalds- og Mishagsyttringer ansees som stridende mod god Orden, men det faldt bort, altsaa have vi Lov til at yttre vort Bifald eller Mishag, uden at Formanden i den Henseende har Noget at indvende. Det kan ikke være Meningen, Formanden maa have Ret til i den Henseende at vise Takt, at vise Conduite, uden at der kan gøres en saadan Indvending mod den Grændse, han drager. Alle maae indrømme, at der maae være en bestemt Grændse for saadanne Udbrud, navnlig for Mishagsyttringer. Spørger man da nu nærmere Udvalget, hvorfor man ikke har optaget de Forslag, som ere stillede under Nr. 51—52, saa skal jeg forklare det. Jeg troer ikke, at disse Forslag ville tjene til at fremme det, som er det Rette. Det er foreslaaet, at det, som man skulde forbyde, var de stærke Bifalds- og Mishagsyttringer; men, mine Herrer! de stærke Bifaldsyttringer de have større Ret end de svage, thi vi maae vel Alle indrømme, at, medens man ikke skal rutte, om jeg saa maa sige, med sine Bifaldsyttringer, saa kunne der være høitidelige Leiligheder, hvor man virkelig heirives af Belalenhedens Tryllemagt; da kan man frit udbyde i stærke Bifaldsraab, uden at Formanden i et saadant Tilfælde vil ansee det som stridende mod god Orden. Der kunne paa den anden Side ogsaa tænkes Tilfælde, hvorunder den store Fleerhed af Forsamlingen udbrød i velbegrundede stærke Mishagsyttringer; i et saadant Tilfælde vil Formanden heller ikke ansee det for stridende mod god Forretningsorden. Man vil da spørge os, hvorfor vi ikke have optaget det af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgfreds (Jagd) stillede Forslag. Vi svare, fordi det er deels overflødigt deels hemmende. Det er hemmende, thi man maa ikke kunne svare Formanden, der f. Ex. paa-

taler en Mishagsyttring, at den undtagelsesviis er tilladt. Det er overflødigt, thi ogsaa her hjælper den ofte omtalte § 44. Jeg haaber, at Ingen vil tillægge mig den naragtige Mening, at der skulde afstemmes, om Thinget med 3 Fjerdedele Stemmer vil tillade Bifalds- eller Mishagsyttringer. Men den paa Bunden af Sen liggende Tanke vil her komme til Anvendelse, vil her veilede Formanden. Naar Formanden seer, at der er et almindeligt Udbrud af Thingets Følelse, da vil han ikke ansee det som utilbørligt. Men, naar nogle Enkelte gjøre en Bane af at tildele Bifald eller Mishag, da vil Formanden vide at befrie Thinget for Sligt.

Jagd: Idet jeg tager Ordet, for at understøtte det af mig stillede Vædringsforslag, skal jeg i Anledning af de af den ærede Ordfører nyligt fremførte Bemærkninger udtale, at jeg — besynderligt nok — er fuldkomment enig med ham i de af ham udtalte Anskuelse, men derimod fuldkomment uenig i den Opfattelse, som han har lagt i Udvalgets Redaction af Paragraphen. Naar der staaer: „Bifalds- eller Mishagsyttringer af Thingets Medlemmer ansees som stridende mod god Orden,“ da kan jeg ingenlunde indsee, at der kunde være Omstændigheder, hvor det i Genhold til denne Redaction af Paragraphen kunde være Forsamlingen tilladt at give Bifald eller Mishag tilkjende. Jeg troer derfor, at, naar den ærede Ordfører indrømmer, at der kunne gives Diebliske enten under Discussionen eller under een eller anden Talers Foredrag, da Forsamlingen paa en sammelig Maade bør kunne udtale sit Bifald, saa maatte dette ogsaa udtales i Paragraphens Indhold. Idet jeg derfor foreslog, at den skulde lyde saaledes: „Bifalds- eller Mishagsyttringer af Thingets Medlemmer ansees „i Regelen“ som stridende mod god Orden,“ saa ligger deri en Tilkjendegivelse af, at undtagelsesviis er det ikke stridende mod god Orden, og jeg anseer det for langt rigtigere, at Forretningsordenen er saaledes redigeret, at Thingets Medlemmer ei ere nødsagede til at overtræde samme, end at det Modsatte skal være Tilfældet. Jeg troer overhovedet, at ligesom den strenge Orden i Thingets Forhandlinger netop skal søge sin væsentligste Støtte i Forsamlingens gode Takt og Afgørelse for de af